

Amsterdam, januari 2008

Beste mensen,

2007 is een bewogen jaar geweest. In de eerste plaats voor de mensen in Gaza zelf, maar ook voor ons, de ploeg mensen van Stichting Kifaia. Tijdens onze reis in januari vorig jaar was de situatie al gespannen en de geplande reis van april hebben we moeten annuleren.

Tot de machtswisseling in Gaza konden we er niet heen, de situatie was te instabiel, en onze vrienden van het NCCR vonden het wijzer dat we nog even weg bleven. In de toestand van rechteloosheid - toen Fatah en Hamas elkaar bestreden en er geen enkele politiemacht orde kon houden - gebeurde het zelfs dat buitenlanders werden gekidnapten en dat risico konden wij niet nemen. Toen barstte het dagenlange gevecht uit, de top van Fatah verdween naar Ramallah en Hamas nam de macht over.

En voor ons was het afwachten of de situatie zich zou stabiliseren en wat het zou betekenen, voor het NCCR en voor ons.

In augustus 2007 konden we voor het eerst weer Gaza en het was schokkend wat wij daar aantroffen. De rust was weliswaar weergekeerd en waren er geen bendes meer actief, maar tegelijk bleek dat Hamas zich niet hield aan de tijdens de verkiezingen gemaakte afspraken om andersdenkenden te respecteren – een reden waarom veel van de Gazanen op Hamas hadden gestemd, ook zij die zeker niet erg gelovig of erg radicaal waren. Er was een golf van repressie door Gaza gegaan en iedereen die geen Hamas-aanhanger was, was bang. Iedereen had vreselijke verhalen te vertellen.

Onze Palestijnse collega's schaamden zich. Het is één ding als mensen slachtoffer worden van Israëliësch geweld, maar nu vielen er ook slachtoffers door gevechten onderling en die hielden niet op na de paar dagen dat de gevechten van de machtsovername duurden. We werden geconfronteerd met jonge mannen die gehandicapt werden door wrede wraakacties. We herkenden hen bij de huisbezoeken snel: één been geamputeerd en het andere kapot; zij waren met opzet door hun knieën geschoten.

Het was een emotioneel weerzien, één van onze vrienden zei: "We dachten, nu komen de Nederlanders niet meer terug."

We konden merken dat het veel voor hen betekende; dat we ze lieten zien dat we hen in hun werk, de hulp aan gehandicapten - ongeacht hoe zij gehandicapt zijn geworden - zullen blijven steunen.

Maar ze hadden ook reden om trots te zijn. Tijdens de gevechten konden zij hun werk maar een paar dagen niet uitvoeren en daarna gingen ze er weer met verdubbelde energie tegenaan. Er kwam een derde team en ze verleenden veel noodhulp.

Families werden bezocht die een gewonde te verzorgen hadden toen de ziekenhuizen overvol waren; verbandmateriaal werd gedistribueerd; families kregen instructies hoe zij hun gewonden thuis moesten verzorgen. En het aantal nieuwe patiënten dat gehandicapt is geraakt is verdubbeld.

Nog twee keer zijn we teruggeweest, in november en in december 2007. We verzorgden trainingen, we brachten geld, medicijnen, verbandmiddelen; spullen die in Gaza vrijwel niet meer te krijgen zijn. We bespraken met ze wat zij het meeste nodig hebben en wat wij kunnen doen.

Het is duidelijk dat de nadruk de komende tijd vooral ligt op het kunnen overleven. De mensen zijn geschokt en het onderling vertrouwen is afgenomen.

Ondertussen gaat het in Gaza door de internationale boycot en de Israëlische belegering steeds slechter. Op dit moment is er in Gaza inmiddels een tekort aan bijna alles. Het is winter en het is er koud en er is geen geld voor verwarming. De elektriciteit wordt steeds vaker afgesloten en brandstof komt soms de grens niet meer over en is peperduur.

Mensen ruilen soms hun auto in voor een ezel. Er sterven mensen omdat ze geen adequate medische behandeling krijgen, deels omdat er in Gaza vaak niet meer geopereerd kan worden, deels omdat nog maar heel weinig mensen een vergunning krijgen om Gaza voor medische zorg te verlaten. Een groot deel van de kinderen heeft bloedarmoede door de schaarse eenzijdige voeding. Kleding is onbetaalbaar geworden. En nog is het einde niet in zicht.

Maar dit is de paradox: terwijl het in Gaza heel erg slecht gaat doet het NCCR het uitstekend. Ondanks alle toestanden zijn ze er in geslaagd om hun werk nog aanzienlijk te verbeteren, zoals we kunnen lezen in het bij deze brief gevoegde verslag van onze arts Joes Meens, dat hij schreef naar aanleiding van het bezoek van Deny de Jong, die al eens eerder een assessment van de NCCR maakte. Terwijl het NCCR vroeger nog wel eens in moeilijkheden kwam omdat medewerkers elders een beter betaalde baan konden krijgen, prijzen de mensen van het NCCR zich nu gelukkig dat ze zeker zijn van hun bescheiden salaris. En dat komt, zeggen ze er eerlijk bij, omdat ze kunnen rekenen op de financiële ondersteuning uit Nederland.

Behalve door ons, Stichting Kifaia, worden zij ook ondersteund door Stichting Kinderpostzegels, door het Liliane Fonds en door ICCO.

Wij hebben in 2007 weer met een flink bedrag niet alleen de gehandicapten en hun families geholpen, maar hebben ook de medewerkers zelf hebben het kunnen redden, als kostwinner voor een vaak grote familie.

Deze maand - januari 2008 - zijn we weer in Gaza geweest, nu met een gastdocent, een fysiotherapeute gespecialiseerd in amputaties. Dat bleek heel nuttig. Veel mensen - vooral jonge mannen - moeten één of twee benen missen, deels door de interne gevechten en deels door de nieuwe wapens die Israël gebruikt.

Een extra probleem is dat Israël de grenzen ook voor zieken en gehandicapten vrijwel geheel dicht houdt, zodat Gazanen die een gecompliceerde operatie nodig hebben, dan wel hopen op moderne protheses, niet geholpen kunnen worden. Met het Rode Kruis werken we nu samen om er voor te zorgen dat ook die hulp in Gaza wordt verbeterd.

En terwijl we de laatste hand aan deze nieuwsbrief leggen horen we dat de grens nu ook dicht is voor hulpverleners en noodhulp. Het was al erg, het kan dus nog erger.

Dus wij gaan door. En we hopen ook op uw ondersteuning te mogen blijven rekenen. Het is nodig, meer dan ooit.

Teamleden tijdens een training

We willen hierbij iedereen ontzettend bedanken voor de giften en onze excuses maken dat we niet iedereen apart hebben kunnen bedanken. En ook dat we zo laat zijn met de kleine kadootjes die we de mensen hadden beloofd die een incasso hebben gestuurd.

Voor iedere nieuwe donateur is er opnieuw een Palestijns kadootje en we spreken af dat u daar deze keer niet een jaar op hoeft te wachten. Dus doet uw best, alstublieft, help.

Anja Meulenbelt,
voorzitter Stichting Kifaia

Stichting Kifaia, Postbus 14673, 1001 LD Amsterdam * e-mail: kifaia@xs4all.nl * website: www.kifaia.nl

Verslagen van de reizen staan op de weblog: www.anjameulenbelt.nl

Vragen en verzoeken om informatie graag per e-mail via: kifaia@xs4all.nl

Graag bieden wij u weer de mogelijkheid om uw donatie via een automatische incasso over te maken. Dan heeft u er geen omkijken meer naar... en u kunt uw machtiging ieder gewenst moment intrekken en/of de Postbank verzoeken een geïncasseerde donatie ongedaan te maken. U bepaalt of u éénmalig een donatie doet - zoals voorheen met een acceptgiro - of eens in de zoveel tijd automatisch een bepaald bedrag.

Daarom bevat deze mailing géén acceptgiro-, maar een machtigingskaart. Wij hopen u hiermee van dienst te zijn!

Licht in donkere dagen

Door Joes Meens

Zoals u in de nieuwsbrief heeft kunnen lezen zijn we eind november weer met een flinke groep Nederlanders afgereisd naar Gaza. Eén van onze reisgenoten was Denny de Jong, consultant bij IdeëelPlus te Amsterdam. Denny is bekend bij het NCCR: drie en een half jaar geleden heeft hij op verzoek van Stichting Kifaia en het bestuur van het NCCR een assessment verricht naar het functioneren van het NCCR en hen gesteund bij het ontwikkelen van toekomstplannen. En nu, ruim drie jaar later was het zinvol om een tussenbalans op te maken, mede omdat er in de tussenliggende tijd zoveel veranderd is in Gaza. Veranderingen die zich vooral buiten

het NCCR, in hun maatschappij afgespeeld hebben, maar die ook beslist een grote impact hebben op de NCCR als organisatie en op het werk dat het NCCR doet.

In een vergadering met een aantal mensen van het managementteam en de teamcoördinator en teamleiders van de thuiszorgteams werd op openhartige wijze gesproken over het huidige functioneren van het NCCR, zowel intern als naar buiten. Het werd een buitengewoon inspirerende en motiverende bijeenkomst. Want ondanks de voortdurende, ingrijpende veranderingen in de buitenwereld functioneert het NCCR zondermeer heel goed en in een aantal opzichten zelfs veel beter dan ruim drie jaar geleden. Zo is het gelukt om het wegvallen van de bijdrage van de Palestijnse overheid (35 à 40% van het totale budget van 2005!) geheel op te vangen door het werven van nieuwe buitenlandse financiering, deels uit de Arabische wereld, grotendeels uit Nederland. Het NCCR is financieel in balans en de inkomstenbronnen voor de komende periode zijn redelijk solide. Het NCCR is daar vanzelfsprekend heel blij mee en trots op! De belangrijkste projecten - het thuiszorgproject, het vrouwenproject, de dovenschool, de audiologiekliniek en het handwerkatelier - konden gewoon door blijven draaien. De bekendheid van het NCCR is enorm toegenomen, ondermeer door maandelijkse interviews op de Palestijnse TV met Khaled Abu Zaïd, de directeur. Maar ook door hun talloze voorlichtingsbijeenkomsten en workshops over allerlei facetten van handicaps, voor gehandicapten en hun familieleden. De samenwerking met vele andere organisaties werkzaam in het veld van gehandicaptenzorg en -emancipatie is sterk uitgebreid en het NCCR heeft hierin een leidende positie.

Denny de Jong

De interne organisatie is sterk verbeterd, er is een duidelijker taakafbakening en resultaatverantwoordelijkheid voor de diverse medewerkers. Onrendabele projecten zijn afgestoten en er is meer coherentie tussen de diverse programma's en projecten.

De managementstructuur is daarmee veel transparanter geworden en de fondsenwerving is professioneler geworden. Een groot struikelblok daarbij blijft helaas de voortdurende afsluiting

van de Gazastrook, waardoor fundraisers van het NCCR niet in staat zijn om potentiële buitenlandse donoren te bezoeken of donorconferenties bij te wonen.

In de actualiteit van de huidige spanningen tussen Hamas en Fatah neemt het NCCR een absoluut neutrale positie in, wat zich uit in het gegeven dat iedere patiënt die baat kan hebben bij behandeling door het NCCR aangenomen wordt, ongeacht welke politieke of religieuze stroming men aanhangt. Het is de medewerkers verboden om met cliënten over politiek te praten en het NCCR neemt geen geld aan van Hamas, de huidige machthebber. Deze strikt neutrale positie heeft inmiddels geresulteerd in een groot respect en vertrouwen van de cliënten in het NCCR.

Maar het meest inspirerend was de constatering dat veel van de doelstellingen die drie en een half jaar geleden door het managementteam genoemd werden inmiddels werkelijk bereikt zijn of op zijn minst in gang zijn gezet. Zo ontwikkelt het NCCR zich meer en meer als een kennis- en expertisecentrum van en voor gehandicapten op zowel medisch als psychosociaal gebied. Men geeft colleges op de Universiteit, men wordt uitgenodigd voor gastdocentschappen bij andere organisaties voor gehandicapten en het NCCR krijgt veel publiciteit. Veel universiteitsstudenten lopen stage bij het NCCR. Er is een derde thuiszorgteam gestart in de middegebieden.

Maar ook: er is financiële onafhankelijkheid van de politiek c.q. overheid en de financiële positie is voor de komende periode stabiel. Alle medewerkers zijn ronduit trots op hun organisatie, op het werk dat ze leveren en op hun voorbeeldfunctie naar de maatschappij.

Eén van de belangrijkste succesfactoren was en is de nauwe samenwerking tussen NCCR en Stichting Kifaia. Medewerkers van het NCCR ervaren de regelmatige bezoeken van de Nederlanders als een enorme – bijna onmisbare – steun. Naast de bijscholing en coaching op het gebied van thuiszorg zijn onze bezoeken in menselijke zin ongelooflijk belangrijk. Men kan tijdens de bijeenkomsten individueel en collectief de accu weer bijladen en ook even de zinnen verzetten. Er veel aandacht voor teambuilding en samenwerkingsvaardigheden.

Daarnaast kunnen wij aan de Nederlandse financiers en ook aan u, onze eigen donateurs uit eigen ervaring duidelijk maken hoe het NCCR inspeelt op de vaak snel veranderende situatie.

Er blijven natuurlijk ook nog veel zorgen en bedreigingen. De financiële instabiliteit in Gaza, de dreiging dat er geen buitenlands geld meer naar Palestijnse banken gaat, de instabiele politieke situatie, de alsmaar groeiende stroom nieuwe slachtoffers van intern geweld, het tekort aan transportfaciliteiten (men zit te springen om een nieuwe auto!) Het gebrek aan alles.

Maar er zijn ook dromen: een eigen gebouw met alle activiteiten op één terrein en onder één dak, met beperkte faciliteiten om cliënten tijdelijk op te nemen. Meer structurele financieringsbronnen. Hogere salarissen kunnen betalen. Inzet van meer vrijwilligers. Een middelbare school voor mensen met gehoor- en spraakstoornissen.

Samenvattend kunnen we stellen dat er onwaarschijnlijk veel opgezet, ontwikkeld en verbeterd is, dwars tegen alle negatieve invloeden van buitenaf in. En dat geeft onze Palestijnse vrienden - maar ook onszelf - enorm veel energie; energie om voor heel veel mensen een licht in de duisternis te zijn.